

PRAVDA O ČESKÉM MOŘI ANEB LOUPEŽ 21. STOLETÍ

V červenci 2009 jsme se s Vladimírem Morávkem pod záminkou dovolené vydali do Chorvatska, což učinilo radost našim rodinám, neboť netušily, že ve skutečnosti tam jedeme pátrat po české identitě, a ne si válet šunky. Přes den jsme se poctivě koupali se ženami a dětmi na skalnaté pláži, avšak večer jsme na terase při svitu obrovitého bachratého měsíce přemýšleli o nadcházející 42. sezoně divadla Husa na provázku – nazvali jsme ji České moře a budou v ní uvedeny ryze české tituly.

Dovolená zvolna ubíhala, naše děti na pláži skotačily s míči, ženy se slunily a šnorchovaly, zatímco my jsme tajně obhlíželi terén a snovali plány. Třetího dne jsme se pak konečně odhodlali k šílené akci, kvůli níž jsme tam vlastně přijeli a celou tu cestu do Chorvatska pod společnou přísahou tajemství naplánovali – chtěli jsme ukrást kus moře a dovézt ho do Čech.

Na jedné zahradě v Rabacu jsme si vyhlédli plastovou nádrž na vodu a pan Vladan Mirić (mj. otec cvičitele plážového aerobicu) nám ji po domluvě prodal za poměrně neslušnou cenu. Jeho jedinou podmínkou bylo, že se někde výslovně zmíníme o jeho přínosu českému divadlu, což tímto poctivě činíme.

Když se po této poněkud nešťastné koupí naše ženy dozvěděly, kolik jsme za jediný den utratili peněz, rozhořčily se, že jsme jim i našim dětem zkazili dovolenou (spočítaly si, že si místo těch několika barelů mohly koupit 200 zmrzlin nebo mohly mít 16 návštěv závěsné trampolíny, kterou děti milovaly, neboť se na ní dala dělat salta) a celých 38 hodin s námi nemluvily. Bylo to těžké, avšak nás s Morávkem blažilo vědomí, že už brzy do vlasti přivezeme 250 litrů moře.

VM a MO na pláži Girandella

Hned na prvních hranicích jsme zažili potíže, když nás jako jediné turisty chorvatští celníci zastavili a snažili se zjistit, co je obsahem všech těch nádob, lahví a barelů. Tvrdili jsme po pravdě, že jde o mořskou vodu, ale oni nám nevěřili a víc než dvacet minut zkoumali, zda jim nelžeme.

Kopie pasů VM a MO

Jakmile ke svému překvapení zjistili, že nejde o alkohol, ale skutečně o kus Jadranu, mávli rukou, jako by se jednalo o maličkost a ne o moře a pustili nás dál. Nejspíš si mysleli, že jsme nějakí magoři, i když jsme se jim snažili poctivě anglicky vysvětlit, že jde o happening, a že kdybychom věděli, že nás na celnici zastaví, tak bychom od akce upustili, ale oni se jen smáli a naznačovali, že jsme blbí. My jsme ještě dodali, že v rámci vítání tohoto moře budou herci divadla Husa na provázku recitovat něco od Jana Skácela a Pavel Zgarba, zvukař, že bude pouštět fanfáry ze Symfoniety Leoše Janáčka, ale oni se pořád jenom smáli. Pochopili jsme, že tito chorvatští celníci pravděpodobně nikdy nebyli v divadle Husa na provázku a dohodli jsme se s nimi, že jim na hraniční přechod Rupa pošleme pozvánku a předplatné.

Razítka z hraničního přechodu Rupa

13. července 2009 jsme deset minut po půlnoci v automobilu Škoda Fabia Combi dorazili do Brna a barely s mořem byly uloženy na dvoře v Husovicích, odkud byly dopraveny na Alžbětinskou scénu Divadla Husa na provázku. Celé moře bylo zpřístupněno pro veřejnost 23. 9. 2009 v 17.00 hodin v rámci večera nazvaného První den u moře. Tak se stalo, že konečně i Češi mají kousek opravdového moře.

**ŽE ČEŠI NEMAJÍ MOŘE?
DIVADLA HUSA NA PROVÁZKU HO MÁ!**

